

Kui kõik läheb hästi, võime augustis pühenduda maitsvale söögile ja heale unele, enda poputamisele ja puhkusele. Tõstame klaasi tuleviku terviseks, tuleviku, kus sa saad kõik, millest pole unistadagi julgenud. Siis on minu töö tehtud, ja sinu uue elu eest pole ükski hind liiga kõrge.

Kümme enne kaheksat oli ema kiirustanud metroojaama, kuigi ta oleks pidanud suunduma hoopis nende maja lähedal asuvasse juuksurisalongi. Pealtnägijate sõnul oli ta peaaegu jooksnud, aga hommikuti oli paljudel kiire, nii et see ei äratanud tähelepanu. Norma hingas sisse kohvivabriku lõhna, sedasama, mida oli tundnud ka ema oma viimasel hommikul, ja ületas Vaasanaukio nagu emagi. Ta möödus tõtates marketi ukse taga õllemüügi algust ootavast seltskonnast ja proovis märgata midagi, mis oleks võinud mõjutada ema otsust, midagi, mis oleks aidanud seda mõista. Ta oli valinud mugavad baleriinad, Capri püksid ja puuvillase pluusi – tavalised tööriided, mida emagi oli sel hommikul kandnud, ja tormas eskalaatorist alla perroonile, nagu oli teinud ka ema, trügis pidevalt vabandust paludes mööda maakatest, kes ei taibanud paremale hoida, vaid võtsid enda alla kogu eskalaatori laiuse nagu nemad isegi alguses pärast Helsingisse kolimist. Perroonil istus ta pingile, millele ema polnud istunud. Rong oli kohe peatusse kihutanud. Ema oli visanud kingad ja käekoti pingi alla, seejärel oli ta kadunud.

Norma asetas koti sinnasamasse, kuhu ema oli pannud enda oma, ja lükkas baleriinad jalast hallile kivisillutisele. Ema kingad ja kott olid toodud talle ilma kirjata. Ta oli isegi koti voodri lahti harutanud juhuks, kui midagi peaks olema sinna vahele

libisenud – mitte midagi, ainult vanad kviitungid, võidunud plaaster, iga naise käekotis leiduv kribu-krabu. Juuksurialongi lõhnad, juuksetolm. Ema töökäekott. Mitte puhkusekott. Töökott. Juuksevärviplekk. Paar luku külge kinni jäänud juuksekarva, India pikendustest, ja üks blond, tõenäoliselt kliendi peast. Telefoni oli ema koju unustanud. Kui tädi oli selle talle toonud, oli ta olnud kindel, et sinna on tema jaoks peidetud mingi sõnum. Ta oli vidina pettumusest vastu seina virutanud. Viimased kõned olid Tai-reisile eelnenud nädalast, sõnumid puudutasid aegade kinnipanemist, nende muutmist ja koolilõpuseenguid. Kõik sõnumid ja kõned olid seotud Völukiharaga. Ema oli hallanud ka salongi Facebooki lehte ja värskeima postituse oli ta teinud mõni tund enne reisi: „Pärast puhkust on Anita jälle valmis välja võluma pidude kõige meeldejäävamaid soenguid! Eripakkumine: ehtsatest juustest pikendused teibitehnikas!”

Üks rong teise järel vuhises Normast mööda ja õhuvool pühkis üle pahklude. Metroo turvamehed tulid ja läksid, kumminuiad, kuulivestid ja tanksaapad, lahti, kinni, sisse, välja, uste sulgumissignaaliid, vagunite mandariinivärvi küljed, vorstireklaamid, telekast tuttavate kokkade naeratused, kasepuust pingid perroonil, Soome mustlaste paksud sametseelikud, näppu võetud õllepudelid, metadoonihambad, puhkuselt tulijad või puhkusele minejad, ratastega kohvrid, kodutute pambud ja heledaks kulunud kilekotid, tööleruttajate asjalikud portfelliid, krapsakad sammud, värskelt pestud seelikud, jakid, äsja pakist võetud suvised sukkipüksid libisemiskindlate taldadega ja ilma tugevdatud varbaosata, uued kontsapplekid, India ja Vene juuksepikeendused, mõned ka Malaiasiast, kinnitusliim, melatoniinitabletid, hormoonravi, sisefilee ja kõige kallimad toidulisandid juustele. Pilt, mis avanes ema pilgule tema viimastel hetkedel.

Kell näitas juba üle keskpäeva. Ema ei olnud enam näinud

perroonil keskpäevaste möödujate aeglasemaid samme, nende lohakamat väljanägemist, ta polnud tundnud odavamate lõhnaõlide lõhna, ununenud deodorante, lõikamata juukseid, eilsete söömaaegade ja õlle, koolajookide ja sinepi, Imovani ja antidepressantide järele haisevat higi, ta polnud märganud somaali tüdrukuid ja valgusvälgatusi nende oskuslikult mähitud pearättide nõeltel, immigrantide kiirpikendusi, lapsepuhkusel isasid lapsevankritega, habemike tuttuusi tenniseid, üleskääritud püksisääri ja keigarlikke nokkmütse. Ta polnud haistnud järgmiseks talveks Goasse suundujate kannul hõljuvat viirukisaba, kõige teravamad tšillit, lilleõie imalust. Norma istus ikka veel pingil.

Sügavkülmas hoitud lusikad olid hommikul jahutanud tema nutust linnumunadena ümmarguseks paisunud silmalauge, aga nende mõju oli juba kadunud. Lusikad olid üks ema paljudest ilunippidest ning tema ja Helena olid noorena kasutanud neid ka ripsmete koolutamiseks. Norma vajutas sõrmed silmadele. Kõik need inimesed, kogu see sagin. Kõik metrooga sõitjad olid tol hommikul teadnud enne teda, et midagi on juhtunud, nad olid läinud alla perroonile ja pidanud tagasi maa peale tulema, et otsida mõni trammi- või bussipeatus. Kõik nad olid juhtunust teadnud juba siis, kui tema pihustas alles juustesse Elnetti ja soovis, et koondamisläbirääkimised oleksid juba möödas. Sajad inimesed olid kirunud pealesunnitud muutust marsruudis, sarjanud tööle või kokkusaamisele hilinemist, ja teadnud enne teda.

Mõne aasta eest olid nad emaga midagi sarnast üle elanud. Nad sõitsid tookord rongiga Helsingisse ja korraga olid Norma juukseotsad hakanud koolduma. Istekohad olid võetud allergikute vagunis, kõrvalisi ärritajaid polnud ja ta oli ehmatanud. Ema oli soovitanud konjakit ja samal hetkel rong peatus. Teadustaja ei öelnud midagi põhjuste kohta. Ometi olid kõik teadnud, et kohe hakatakse rööbastelt kokku korjama inimkeha jäänuseid. Kõik reisijad olid teadnud enne, kui rööbastele astunu lähedased. Ema

oli toona näinud tema reaktsiooni ja valinud ometi sedavõrd bruttaalse mooduse – kõigist metroojaamadest just selle perrooni, kust Norma hommikuti tööle sõitis. Kui ta poleks veetnud ööd juhusliku kaaslaste pool, oleks ta võinud tulla peatusse just siis, kui see oli juhtunud.

Telefoni värin äratas Norma mõtetest. Pingi kõrvale ilmunud turvatöötaja paistis teda tähelepanelikult uurivat. Norma nihkus teistele perroonil seisjatele lähemale. Kõne tuli jälle Võlukihara salongist, Marion. Norma ei vastanud ka seekord. Ta ei oskaks niikuinii suhtuda Marionisse loomulikult ega tahtnud temaga rääkida, ammugi kokku saada, kuigi Marion ilmselt teaks, milline oli olnud ema meeleolu viimastel tööpäevadel, ja ta oskaks ehk selgitada oma isa imelikku käitumist. Norma oli puutunud naisega paar korda juhuslikult kokku, kui too oli koos emaga õhtul salongist lahkunud. Naist oli ümbritsenud juuksurisalongi lõhnapihv, Normale tükkis iiveldus peale ja ta oli hoidunud naisele silma vaatamast. Seepärast oli ta ka matustel naisest eemale hoidnud, peitnud end inimeste selgade taha. Helena tegu oli vajutanud igaveseks pitseri kogu perekonnale. Inimesed suhtusid sellise perekonna liikmetesse kas ebaloomuliku empaatia või piinliku uudishimuga. Mitte kunagi nagu tavalistesse inimestesse. Ema oli seda vihanud ja Norma oli ise käitunud täpselt sama moodi.

Alvar keeras lukus võtit ja nad astusid sisse. Marion jättis sandaalid esikusse, Alvar trampis edasi, tegemata välja rotangkorvist esikus, kust Marion haaras varba otsa paari Anita külalistesusse. Elutoa aknalauale kogunenud tolmu tõusis tuuletõmbuses õhku. Marion pühkis põski ja samal ajal, kui ta alles aevastust alla neelas, tõmbas Alvar juba lahti tualettlaua sahtleid, uuris nende sisu nagu raamatupidamist, sama täpsusega, sama hoolikusega, valmis kinni haarama igast vihjest. Alvar usaldas rohkem oma silmi kui Lamberti verekoeri, kes olid käinud korteris vahetult pärast õnnetust ja kopeerinud Anita sülearvuti sisu. Arvutist ei leitud midagi olulist ja Alvar oli oodanud seda hetke, tühja korterit. Üks maja valvanud meestest oli helistanud Alvarile kohe, kui õhk oli puhas.

„Otsi aadressiraamatut, postkaarte, märkmeid, krediitkaardi- arveid, lennukipileteid, hotellide või üüriautode kviitungeid,“ ütles Alvar. „Teisi telefone, mälukaarte.“

Marion nägi Alvari näost, mida too mõtleb. Et Marion oleks pidanud looga ise hakkama saama. Siis poleks sellist ämbrisseastumist juhtunud. Nad teaksid, kes oli muretsenud Anitale ukrainlasi, Marion ei peaks nuputama, millega neid asendada, ja Alvar saaks jälle mõne oma arvukatest boonustest, kogu klanni vapustanud vahejuhtum pühitaks minevikku ja nad võiksid end kindlalt tunda.

„Margit elas siin üle kahe nädala ja kindlasti on veel nii mõnigi teine jõudnud korteris käia,” märkis Marion, kuigi teadis, et jälgimist alustati kohe pärast Anita surma. Klanni verekoerad tundsid juba kõiki trepikoja elanikke, nende lähedasi, lemmikloomi ja igapäevaseid harjumusi, iga võõras torkaks kohe silma ja tõenäoliselt oli Lambert saatnud kellegi poistest ka matustele, kellegi, kes oli Anita maja juures valves. Muidu poleks vend nii kindel, et matustel oli korterit kasutanud ainult Margit. Lamberti verekoerte võrgust ei lipsanud läbi mitte keegi, mitte kunagi.

„Räägi veel kord, mida sa matustel nägid.”

„Kui mitu korda peab seda veel ketrama? Küsi oma meestelt, miks nad siit midagi ei leidnud,” ütles Marion ja vaatas kella. Norma oli tööl, Margit ära söitnud, Alvaril oli seega aega terve päev, Marioni polnud tal vaja ja ta ei tahtnudki seal olla, tema koht polnud seal. Talle kippus nutt peale ja ta pühkis midagi õietolmu kohta pomisedes veel kord põski. Klann tahtis teda lihtsalt piinata. Sellepärast pidigi ta kaasa tulema. Alvar soris endiselt tualettlaua, tõstis pudeleid ja purke, avas karbikesi. Kastist tuli välja ammune pilt Anitast ja Helenast pikkades lillelistes kleitides. Marion pööras pilgu kõrvale.

„Mõtles nüüd,” käis Alvar peale ja torkas pildi taskusse. „Võib-olla sa unustasid midagi.”

„Margit on võinud siit ükskõik mida kaasa võtta.”

„Asju olevat olnud vähe. Margiti autosse ei läinud muud kui väike ratastega kott, kostüüm riidepuuga kotis, paar pampu, mõni toalill ja vana lampidega raadio. Norma aitas asju tassida, nad kallistasid lahkudes, Margit rippus Normal kaelas, Normal paistis isu täis olevat,” ladus Alvar ette. „Sina tundsid Anitat kõige paremini. Kui siin üldse midagi leida on, oled just sina see, kes niidiotsa kätte saab.”

Marion silmitses raamaturiiulit: kunstiraamatud, juuksurite käsi- raamatud, meditsiin, geneetika. Kolm ingliskeelset biograafiat

Elizabeth Siddalist, kaks Sutherlandi-õdedest, üks Martha Harperist, kolm raamatut juuksepidendustest. Mõni ime, et Anita oli oma ametis nii hea, ta oli lugenud juuste kohta kõike, mis sel teemal kirjutatud oli.

Alvar tõmbas riiulist välja teose pealkirjaga „Kokottide kuldaeg”, lappas selle algusest lõpuni läbi ja torkas tagasi riiulisse.

„Viimane partii läks hinnaga viis tuhat dollarit kilo.”

„Ma tean!”

„Lambert peab saatma kellegi Margiti korterit läbi otsima. Oleksime pidanud ise kohe pärast õnnetust siia tulema.”

Alvar virises niisama. Anita tegu oli kõik ettevaatlikuks muutnud ja kõigepealt oli vaja veenduda, et keegi teine korteril silma peal ei hoi. Teist varitsust polnud vaja ja klanni ninamehed pidid hoidma sobivat distantsi. Kui maja oli ohutuks tunnistatud, oli Margit end juba Anita kodus sisse seadnud. Tuled põlesid öö läbi, nuuksumine olevat kostnud koridori. Lamberti koerte sõnul oli naine väljunud ainult selleks, et käia samas linnaosas asuvas matusebüroos, ja ka seal ei viibinud ta kaua. Norma oli istunud kodus, külalisi ei käinud.

Alvar peatus raamaturiiulile asetatud fotoaparaadi ees. See oli uus ja kallis. Mälukaarti polnud. Alvar pani aparraadi tagasi riiulile ja läks uuesti Anita tualettlaua ette. Peegliraami vahele oli torgatud postkaarte ja fotosid Tenerifelt, Rhodoselt, Stockholmist, Tallinnast, Ateenast, Roomast ja Antalyast. Gran Canarialt. Hispaania päikeserannikult.

„Kui Anita nii tihti Kiievis käis ja tal oli Ukrainas kaugeid sugulasi, miks siis pole siin ühtegi kaarti seal? Mis siis, kui juuksed tulevad hoopis mujalt?” ütles Alvar. „Matustel polnud keegi Ukraina sugulastest kuulnudki, isegi mitte Ukraina naisest või armukesest.”

„Kust mujalt need võiksid tulla?”

„Anita sai neid ilmselt vahendaja kaudu. Peame selle vahemehe üles leidma.”

Marion vaatas kella. Ta pidi salongi tagasi minema, järgmine klient oli poole tunni pärast kohal. Ta võttis Alvari käest Anita varuvõtmed juhuks, kui tüdruk peaks tulema Anita asjade järele. Esikunagis rippusid pööningu ja keldri võtmed. Nendega võib Alvar ise tegeleda.